

Sprawa C-325/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

25 maja 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Raad van State (Niderlandy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

19 maja 2021 r.

Strona wnosząca apelację:

K.

Druga strona postępowania:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Przedmiot postępowania głównego

Środek odwoławczy będący przedmiotem postępowania głównego wniesiony został od orzeczenia rechtbank Den Haag (sądu I instancji w Hadze, Niderlandy) z dnia 17 października 2019 r., którym to orzeczeniem sąd ów oddalił wniesiony przez K. środek odwoławczy od decyzji Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (sekretarza stanu do spraw bezpieczeństwa i sprawiedliwości, zwanego dalej: „staatssecretaris”) z dnia 24 marca 2019 r. odmawiającej przyjęcia do rozpoznania wniosku K. o udzielenie zezwolenia na pobyt tymczasowy dla osoby ubiegającej się o azyl, ponieważ jego zdaniem Austria jest państwem odpowiedzialnym za rozpoznanie tego wniosku, i orzekł, że staatssecretaris słusznie uznał, że to austriacki sekretarz stanu jest odpowiedzialny za rozpoznanie tego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek na podstawie art. 267 TFUE o dokonanie wykładni art. 27 ust. 1 i art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (zwanego dalej: „rozporządzeniem dublińskim”).

Sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o wyjaśnienia w przedmiocie zastosowania tego rozporządzenia w sytuacji, gdy jedno państwo członkowskie uznało już swoją odpowiedzialność względem drugiego, cudzoziemiec ucieka zanim nastąpi jego przekazanie pomiędzy tymi dwoma państwami członkowskimi, a następnie ponownie składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w trzecim państwie członkowskim. W tym kontekście sąd odsyłający zauważa, że aby uniknąć sytuacji, w której dochodzi do upływu określonego w art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia dublińskiego terminu na przekazanie i przeniesienia odpowiedzialności za rozpoznanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na inne państwo członkowskie na skutek wielokrotnych ucieczek cudzoziemca, niektóre państwa członkowskie stosują w praktyce metodę obliczania terminu na przekazanie, która jest znana pod nazwą „chain rule”. Ta opracowana przez Komitet Dubliński¹ zasada przewiduje, że termin na przekazanie zaczyna biec od nowa w przypadku, gdy cudzoziemiec ucieknie zanim nastąpi jego przekazanie i przed upływem tego terminu złoży nowy wniosek o przekazanie w trzecim państwie członkowskim. Zważywszy, że „chain rule” nie ma (jeszcze) wiążącego charakteru, lecz jest stosowana w praktyce państw, sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, czy rozporządzenie dublińskie sprzeciwia się stosowaniu tej zasady. Ponadto sąd odsyłający kieruje do Trybunału pytanie, czy cudzoziemiec może powoływać się w trzecim państwie członkowskim na upływ terminu na przekazanie pomiędzy wnioskującym państwem członkowskim a państwem członkowskim, do którego skierowano wniosek w rozumieniu art. 29 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub

¹ Komitet Dubliński jest grupą wskazanych przez państwa członkowskie ekspertów krajowych, którzy doradzają Komisji przy wykonywaniu jej kompetencji związanych z rozporządzeniem dublińskim i odpowiednimi przepisami wykonawczymi.

bezpieczeństwa (Dz.U. 2013, L 180) należy interpretować w ten sposób, że termin, o którym mowa w art. 29 ust. 1 i 2 rozpoczyna swój bieg na nowo w momencie, gdy cudzoziemiec, po uniemożliwieniu państwu członkowskiemu swojego przekazania poprzez ucieczkę, złoży w innym (w niniejszej sprawie trzecim) państwie członkowskim nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

2. Jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej, to czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 604/2013, rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej skutecznie podniosła w ramach środka zaskarżenia decyzji o przekazaniu, że przekazanie to nie może nastąpić, ponieważ upłynął termin na uzgodnienie wcześniej pomiędzy dwoma państwami członkowskimi (w niniejszej sprawie Francją i Austrią) przekazanie, na skutek czego upłynął także termin, w trakcie którego Niderlandy mogą dokonać przekazania?

Powołane przepisy prawa Unii

Rozporządzenie dublińskie, a w szczególności jego motywy 4, 5, 9, 19 i 28 oraz art. 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 i 29

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. (zwane dalej: „rozporządzeniem wykonawczym”), a w szczególności art. 9

Powołane przepisy prawa krajowego

Vreemdelingenwet 2000 (ustawa o cudzoziemcach z 2000 r.), a w szczególności art. 8, 28 i 30

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Dnia 6 września 2018 r. pochodzący z Nigerii K. (zwany dalej: „cudzoziemcem”) złożył we Francji wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jako, że wcześniej złożył on wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Austrii, Francja zwróciła się do Austrii o jego wtórne przejęcie. Dnia 4 października 2018 r. Austria zaakceptowała ten wniosek o wtórne przejęcie. Do przekazania między Francją a Austrią nie doszło, ponieważ cudzoziemiec uciekł.

- 2 Następnie cudzoziemiec złożył dnia 27 marca 2019 r. wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Niderlandach. Dnia 3 maja 2019 r. staatssecretaris uznał na podstawie art. 18 ust. 1 lit. b), że za rozpatrzenie tego wniosku odpowiedzialna jest Austria. Dnia 10 maja 2019 r. Austria odrzuciła wniosek o wtórne przejście ze względu na to, że Francja nie poinformowała jej, że przekazanie nie może nastąpić w terminie sześciu miesięcy. Zdaniem Austrii odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku została na mocy art. 29 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego przeniesiona z dniem 4 kwietnia 2019 r. na Francję.
- 3 Następnie dnia 31 maja 2019 r. staatssecretaris zwrócił się zarówno do Austrii, jak i Francji o ponowne rozpoznanie wniosku o wtórne przejście. W piśmie skierowanym do władz austriackich staatssecretaris wskazał, że odpowiedzialność Austrii wynika z faktu, że termin na przekazanie pomiędzy Francją a Austrią rozpoczął bieg od nowa na skutek tego, że cudzoziemiec złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Niderlandach przed upływem tego terminu.
- 4 Dnia 3 czerwca 2019 r. Austria zaakceptowała wniosek Niderlandów o wtórne przejście. Decyzją z dnia 24 lipca 2019 r. staatssecretaris odmówił rozpatrzenia wniosku cudzoziemca o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 5 Cudzoziemiec zaskarżył tę decyzję do rechtbank Den Haag (sądu rejonowego w Hadze), który dnia 17 października 2019 r. wydał zaskarżone orzeczenie.

Najważniejsze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 6 W postępowaniu przed sądem pierwszej instancji K. stanął na stanowisku, że od dnia 4 kwietnia 2019 r. Francja była odpowiedzialnym państwem członkowskim, ponieważ nie poinformowała Austrii, że przekazanie musiało zostać przełożone na podstawie art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia dublińskiego. Ponieważ przed tą datą Niderlandy nie skierowały do Austrii wniosku o przejście lub wtórne przejście, cudzoziemiec nie może zostać przekazany do Austrii. Ponieważ staatssecretaris nie skierował po tej dacie, ani w terminie określonym w art. 21 ust. 1, ani w art. 23 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego, do Francji wniosku o przejście lub wtórne przejście, odpowiedzialnym państwem członkowskim są zdaniem cudzoziemca Niderlandy.
- 7 W uzasadnieniu swojego środka odwoławczego cudzoziemiec podnosi, że wyrok sądu pierwszej instancji jest sprzeczny z art. 29 rozporządzenia dublińskiego dlatego, że określone w tym przepisie terminy na przekazanie są terminami maksymalnymi, w związku z czym nie mogą zostać przedłużone w przypadku złożenia w trzecim państwie członkowskim wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Ponadto kwestionuje on ocenę sądu pierwszej instancji, zgodnie z którą taka wykładnia tego artykułu byłaby sprzeczna z celem rozporządzenia dublińskiego, ponieważ rozporządzenie to ma na celu nie tylko unikanie „forum shoppingu”, lecz również zapewnienie cudzoziemcowi

w krótkim terminie jasności co do tego, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 8 Sąd odsyłający stwierdza, że w postępowaniu w drugiej instancji nie jest spornym, iż władze francuskie nie poinformowały Austrii zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, że cudzoziemiec uciekł i że w związku z tym nie mogły dokonać przekazania w terminie sześciu miesięcy.
- 9 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że sześciomiesięczny termin i warunki jego przedłużenia przewidziane w art. 29 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego powinny być stosowane w sposób ścisły. I tak, w pkt 72 wyroku z dnia 19 marca 2019 r., Jawo (EU:C:2019:218), Trybunał uznał, że art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia dublińskiego nie przewiduje w odniesieniu do przedłużenia terminu na przekazanie w sytuacjach, o których w nim mowa, żadnych konsultacji między wnioskującym państwem członkowskim a odpowiedzialnym państwem członkowskim. Ponadto Trybunał wielokrotnie orzekał, że postępowania w sprawie przejęcia i wtórnego przejęcia powinny być obligatoryjnie prowadzone zgodnie z regułami wymienionymi zwłaszcza w rozdziale VI rozporządzenia dublińskiego oraz że powinny być one prowadzone z poszanowaniem szeregu wiążących terminów (zob. wyroki z dnia 26 lipca 2017 r., Mengesteab, EU:C:2017:587, pkt 49, 50; z dnia 25 stycznia 2018 r., Hasan, EU:C:2018:35, pkt 60; a także z dnia 13 listopada 2018 r., X i X, EU:C:2018:900, pkt 57). W pkt 70 tego ostatniego wyroku Trybunał wyjaśnił, że ten szereg wiążących terminów dowodzi, że prawodawca Unii przywiązuje szczególną wagę do szybkiego ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Prawodawca Unii zaakceptował, że w wielu przypadkach takie wnioski powinny być rozpatrywane przez państwo członkowskie inne niż państwo odpowiedzialne na mocy kryteriów wymienionych w rozdziale III tego rozporządzenia.
- 10 W świetle tego orzecznictwa zdaniem sądu odsyłającego należy uznać, że między Austrią a Francją obowiązuje wiążący sześciomiesięczny termin na przekazanie i że przekroczenie tego terminu powoduje przeniesienie odpowiedzialności między tymi dwoma państwami członkowskimi. Powstaje jednak pytanie, w jakim zakresie termin ten ma jeszcze znaczenie dla oceny nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w trzecim państwie członkowskim, biorąc pod uwagę, że art. 29 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego wydaje się nie dotyczyć wprost sytuacji cudzoziemca, który nie tylko uciekł, ale złożył również w Niderlandach dnia 27 marca 2019 r., a zatem przed upływem terminu na przekazanie pomiędzy Austrią a Francją, nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Sąd odsyłający uważa, że odpowiedź na to pytanie jest istotna dla ustalenia, czy rozporządzenie dublińskie może być interpretowane zgodnie z „chain rule”.

- 11 W celu udzielenia odpowiedzi na to pytanie sąd odsyłający rozwija dwie hipotezy interpretacyjne: w ramach pierwszej z nich terminy określone w art. 29 rozporządzenia dublińskiego mają wpływ wyłącznie na relację pomiędzy odpowiedzialnym państwem członkowskim a wnioskującym państwem członkowskim, a zatem Austrią i Francją, podczas gdy punktem wyjścia drugiej z nich jest „chain rule”, na podstawie której pierwotny termin na przekazanie może ponownie rozpocząć swój bieg, co ma wpływ również na relację pomiędzy Austrią a trzecim państwem członkowskim, w którym cudzoziemiec złożył swój wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 12 W ramach pierwszej hipotezy art. 29 rozporządzenia dublińskiego jest interpretowany w ten sposób, że ustanowiony w nim termin na przekazanie obowiązuje w każdym wypadku pomiędzy dwoma państwami członkowskimi, pomiędzy którymi doszło do uznania odpowiedzialności stanowiącego podstawę decyzji o przekazaniu (zob. wyrok w sprawie Jawo, pkt 59, który odwołuje się do „obydwóch zainteresowanych państw członkowskich”). Okoliczność, że ten sam cudzoziemiec złożył w trzecim państwie członkowskim nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po tym, jak doszło do tego uznania, nie ma wpływu na bieg terminu na przekazanie.
- 13 Taka wykładnia sprowadzałaby się w niniejszej sprawie do tego, że termin na przekazanie między Austrią i Francją upłynął po sześciu miesiącach. Z tego względu obowiązek wtórnego przejęcia cudzoziemca przez Austrię ustałby w dniu 4 kwietnia 2019 r. i został przeniesiony na Francję.
- 14 Niezależnie od kwestii, czy cudzoziemiec może skutecznie podnosić, że wniosek staatssecretaris o wtórne przejęcie został zaakceptowany przez Austrię z błędnych powodów (zob. w tym kontekście wyrok z dnia 2 kwietnia 2019 r., H.R., EU:C:2019:280, pkt 80 i drugie pytanie prejudycjalne), sąd odsyłający uważa, że rozumowanie przeprowadzone w ramach tej pierwszej hipotezy interpretacyjnej prowadzi do wniosku, że odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej została przeniesiona na Niderlandy. Oprócz bowiem terminów przekazania przewidzianych w art. 29 rozporządzenia dublińskiego, przestrzegane muszą być również terminy do złożenia wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie przewidziane w art. 21 ust. 1 akapit trzeci i w art. 23 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego. Jako, że terminy te upłynęły, staatssecretaris nie mógłby już w takim przypadku złożyć nowego wniosku o przejęcie przez Francję.
- 15 Za wykładnią przedstawioną w ramach pierwszej hipotezy interpretacyjnej przemawia to, że jest ona zgodna z celem rozporządzenia dublińskiego, którym jest ustanowienie precyzyjnej i sprawnej metody w celu szybkiego ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jak wynika z motywów 4 i 5 rozporządzenia dublińskiego oraz z pkt 58 i 59 wyroku w sprawie Jawo, ma to znaczenie dla zagwarantowania skutecznego dostępu do procedur udzielania takiej ochrony, przy jednoczesnym zagwarantowaniu szybkiego rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. W przypadku, gdy wnioskujące państwo

członkowskie nie jest w stanie przekazać cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego w terminie od sześciu do osiemnastu miesięcy, odpowiedzialność zostaje z mocy prawa przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie.

- 16 Przeciwno takiej wykładni przemawia fakt, że sprzyjałaby ona „forum shopping” oraz wtórnym ruchom migracyjnym. Jak pokazuje niniejsza sprawa, cudzoziemiec może poprzez ucieczkę i przemieszczanie się nawet w znacznym zakresie samodzielnie określić, które państwo członkowskie będzie odpowiedzialne za rozpoznanie jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jeżeli bowiem cudzoziemiec ucieka przez wystarczająco długi okres, wnioskujące państwo członkowskie nie ma możliwości przekazać go odpowiedzialnemu państwu członkowskiemu przed upływem terminu na przekazanie, a na mocy art. 29 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego ustaje obowiązek wtórnego przejęcia cudzoziemca przez to państwo członkowskie. Ponadto trzecie państwo członkowskie, w którym cudzoziemiec się ujawni i złoży nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, będzie musiało niejednokrotnie podjąć więcej niż jedną próbę osiągnięcia porozumienia w przedmiocie przejęcia wtórnego lub przejęcia. Podważałoby to cele rozporządzenia dublińskiego, którymi są szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i unikanie „forum shopping” (zob. motyw 5 rozporządzenia dublińskiego i wyrok z dnia 7 czerwca 2016 r., Ghezelbash, EU:C:2016:409, pkt 54).
- 17 W tym względzie sąd odsyłający podnosi, że jego wniosek, zgodnie z którym rozporządzenie dublińskie w obecnym brzmieniu sprzyja tendencji do „forum shopping” jest podzielany przez Komisję. Wynika to po pierwsze z motywu 25 wniosku Komisji dotyczącego przekształcenia rozporządzenia dublińskiego [COM(2016) 270 wersja ostateczna], który wydaje się wskazywać, że ta pierwsza hipoteza wykładni art. 29 rozporządzenia dublińskiego w dzisiejszym brzmieniu jest tą prawidłową, ale jednocześnie wskazuje, że w tym przypadku jej skutek nie jest pożądany, a po drugie z art. 35 ust. 2 nowej propozycji rozporządzenia Komisji w sprawie zarządzania prawem do azylu i migracji (COM(2020) 610 wersja ostateczna). Zgodnie z tym przepisem bieg terminu na przekazanie zostaje przerwany, jeżeli cudzoziemiec ucieknie i jeżeli przekazujące państwo członkowskie poinformuje o tym odpowiedzialne państwo członkowskie. Jeżeli cudzoziemiec ujawni się później ponownie w tym państwie członkowskim, termin na przekazanie biegnie dalej i można go nadal przekazać przed jego upływem. Zdaniem sądu odsyłającego jest to zupełnie inna metoda zwalczania „forum shopping” niż „chain rule”.
- 18 W ramach drugiej hipotezy interpretacyjnej sąd odsyłający wskazuje, że dokonana przez staatssecretaris wykładnia „chain rule” oznacza w niniejszej sprawie, iż pierwotny termin na przekazanie pomiędzy Francją a Austrią wynosił sześć miesięcy i upłynął dnia 27 marca 2019 r. Jako, że cudzoziemiec uciekł, a następnie złożył dnia 27 marca 2019 r., a zatem przed upływem tego terminu, w Niderlandach nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, termin ten rozpoczął zgodnie z „chain rule” swój bieg na nowo. Termin, w jakim mogło

nastąpić przekazanie do Austrii został w ten sposób z dniem 27 marca 2019 r. *de facto* przedłużony do dnia 27 września 2019 r. Zgodnie z tym rozumowaniem to Austria byłaby państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku cudzoziemca.

- 19 Zdaniem sądu odsyłającego zastosowanie tej zasady może wprawdzie wyeliminować bodźce zachęcające do uciezek i wtórnych ruchów migracyjnych, ponieważ uciezka i przemieszanie się stają się dla cudzoziemca mało atrakcyjne jako środek służący do przeniesienia odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na inne państwo członkowskie, jednak stwierdza on, że pod rządami rozporządzenia dublińskiego w obecnym brzmieniu nie ma ona prawnie wiążącego statusu, jako, że sprawozdanie komitetu dublińskiego stanowi jedynie odzwierciedlenie nieformalnych rozmów, którymi państwa członkowskie, ani Komisja nie są związane. Brak prawnie wiążącego charakteru „chain rule” prowadzi do rozbieżności w stanowiskach państw członkowskich w przedmiocie jej zastosowania, co może prowadzić do powstania sytuacji, w których więcej niż jedno państwo członkowskie uzna się za odpowiedzialne lub przeciwnie, gdy żadne państwo członkowskie nie uzna się za odpowiedzialne, co byłoby sprzeczne z celem rozporządzenia dublińskiego, jakim jest szybkość rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 20 Na wypadek, gdyby uznać należało, że rozporządzenie dublińskie nie pozwala na stosowanie „chain rule” i przy założeniu, że termin na przekazanie pomiędzy Austrią a Francją upłynął po sześciu miesiącach – w dniu 4 kwietnia 2019 r. - sąd odsyłający zastanawia się, czy cudzoziemiec może powołać się w Niderlandach – w ramach środka odwoławczego od decyzji o przekazaniu z dnia 24 lipca 2019 r. - na upływ terminu na przekazanie, co skutkowałoby przyjęciem, że termin, w ramach którego Niderlandy mogą wykonać przekazanie, już upłynął.
- 21 W tym kontekście sąd odsyłający powołuje się na wyrok z dnia 25 października 2017 r., *Shiri*, EU:C:2017:805, w którym Trybunał orzekł w pkt 46, że art. 27 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego, rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia, jak również art. 47 Karty praw podstawowych UE należy interpretować w ten sposób, że osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową powinien przysługiwać skuteczny i szybki środek zaskarżenia umożliwiający jej powołanie się na upływ sześciomiesięcznego terminu określonego w art. 29 ust. 1 i 2 rzeczonego rozporządzenia, który nastąpił po wydaniu decyzji o przekazaniu.
- 22 Jednakże odmiennie niż w sprawie *Shiri*, w niniejszej sprawie zaangażowane są więcej niż dwa państwa członkowskie. Ponadto pierwotny termin na przekazanie między Austrią a Francją upłynął w niniejszej sprawie z powodu uciezki cudzoziemca. Zdaniem sądu odsyłającego wyrok w sprawie *Shiri* również nie znajdzie w tej sytuacji zastosowania.
- 23 W tym kontekście sąd odsyłający wskazuje, że w wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r., *Ghezelbash*, EU:C:2016:409 oraz w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., *Mengesteab*, EU:C:2017:587, Trybunał określił zakres środka zaskarżenia

przewidzianego w art. 27 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego, w szczególności w świetle celów i kontekstu rozporządzenia. Trybunał uznał w pkt 46 wyroku w sprawie Mengesteab oraz w pkt 52 wyroku w sprawie Ghezelbash, że z motywu 9 rozporządzenia dublińskiego wynika, iż rozporządzenie to ma na celu zwiększyć nie tylko skuteczność systemu dublińskiego, lecz również skuteczność ochrony udzielanej wnioskodawcom, która jest zapewniana w szczególności poprzez ochronę sądową, z której wnioskodawcy ci korzystają.

- 24 Sąd odsyłający wskazuje również, że w wyroku w sprawie Ghezelbash Trybunał podkreślił także, że celem systemu dublińskiego jest uniknięcie „forum shoppingu”. Z pkt 54 tego wyroku wynika, że zadaniem sądu rozpatrującego tego rodzaju środek zaskarżenia nie jest bowiem powierzenie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej państwu członkowskiemu określoneemu wedle woli wnioskodawcy.
- 25 W tych okolicznościach sąd odsyłający jest zdania, że art. 27 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego nie daje cudzoziemcowi podstaw do kwestionowania w trzecim państwie członkowskim uznania odpowiedzialności, które miało miejsce pomiędzy dwoma innymi państwami członkowskimi. Odmienna wykładnia skutkowałaby zachęcaniem cudzoziemców do świadomego pozostawania poza miejscem działania organów odpowiedzialnych za wykonanie przekazania w celu uniknięcia tego przekazania, a następnie do wykazywania, że odpowiedzialność została przeniesiona na inne państwo członkowskie wyłącznie ze względu na upływ czasu.